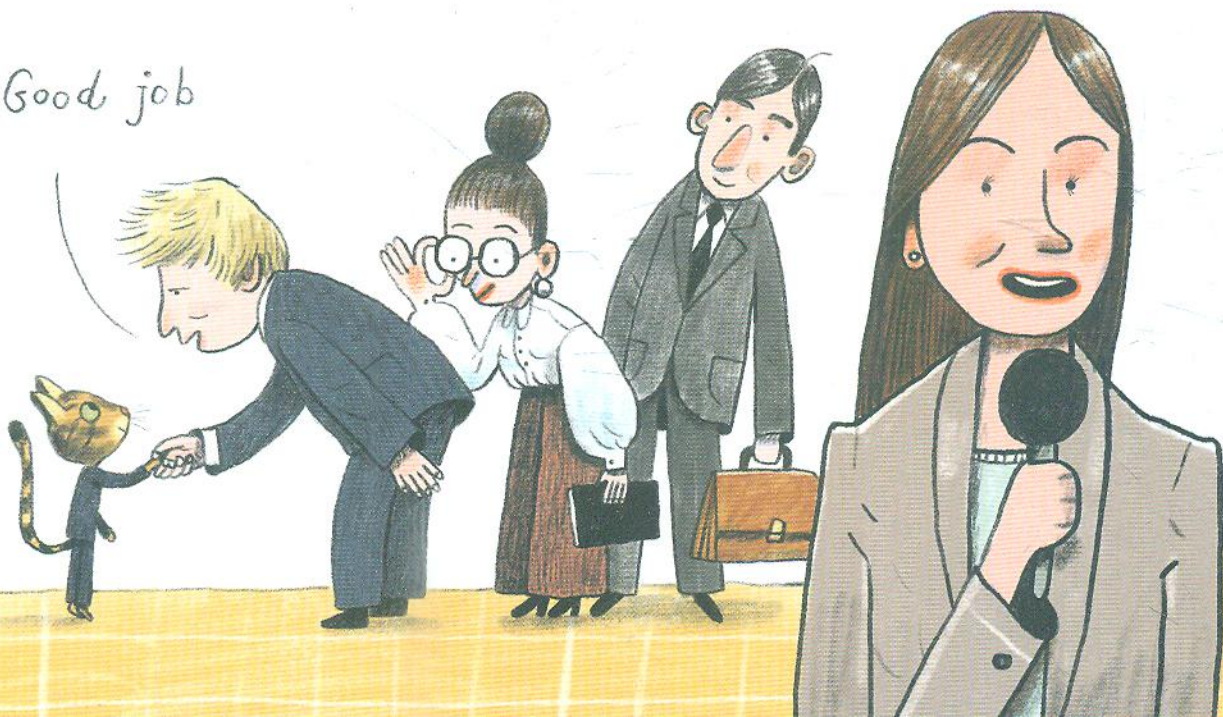
An illustration at the top of the page shows a window with a white frame and blue-tinted panes. To the right of the window, there is a large, textured area of golden-yellow, resembling a field of tall grass or reeds. The overall style is simple and illustrative.

Кіт Левчик з'явився у мерії одного вересневого дня. Він наче нізвідки вигулькнув у кроні старезної липи, яка з року в рік зазірала до вікна мерового кабінету. Левчик жалісно нявчав, бо не міг ані спуститися з липи, ані потрапити до працівників мерії, які лагідно кликали його з балкона. Що ж робити? Аби врятувати юного кота, йому простягнули дошку. Тож по ній Левчик граційно перебрався з липи до кабінету мера, де й залишився. Адже мер виявився гостинним чоловіком — і радо поділився з Левчиком мерським кріслом, а також кабінетом, і навіть надав йому почесну посаду котячого мера Львова.

Але більше, ніж посада, Левчику подобалися котячі смаколики і обійманці: адже і мер, і його колеги часто брали благородного смугастика на руки, чухали животик і за

вушком, і взагалі всіляко виявляли свою відданість і любов. Навіть іноземні гості й делегації мали за честь познайомитися з котячим мером Львова і виявити йому своє шанування та захоплення. Кіт мав свій інстаграм і тикток, позував на фотосесіях, та й узагалі був міським улюбленцем. На зустріч до нього записувалися черги дітей і дорослих. Словом, Левчик розкошував як вареник у сметані. І почувався цілковитим господарем мерії. Тож часто згадував слова своєї любої мами — Чорної Киці, яка завжди казала, що в нього — велике майбутнє. Цікаво, чи мала мама на увазі, що Левчик стане котячим мером? От би спитати її, але зараз вона так далеко!

Good job

Мама Левчика була киця непроста. Вона була кицею художника. Якщо точніше, польського художника-графіка Анджея Кота. Кот малював дуже багато саме чорних котів у своїх роботах, екслібрисах і навіть вписував їх у літери! І будинок, де він раніше жив у місті Люблін, був весь помальований котами! Хотів би Левчик його побачити. Але для цього треба було мандрувати до Польщі, а Левчик наразі не мав котячого паспорта.

Мама завжди захоплено розповідала Левчикові про пана Кота. Адже вона жила з ним, ще коли була маленькою кішечкою. Левчик не розумів, чому мама покинула пана Кота, якщо так любила його. На це Чорна Киця завжди загадково відповідала: